

[Aksel Møller.]

lades håbet ude. Det, vi er ude på, er at få visket de ord ud. Vi synes, man burde indrette denne del af skolen således, at den blev mere tiltrækkende for forældrene og bedre i stand til at give børnene et virkeligt udbytte af deres skolegang. Vi tror ikke, det helt tilfredsstillende udbytte kan opnås, før man kan indføre det ottende skoleår. I alt fald er der meget, der tyder på, at selv i dansk, regning og skrivning svigter det mere og mere.

Vi vil ikke det umulige. Vi ved godt, at hverken i morgen eller i overmorgen er forudsætningerne for et obligatorisk ottende skoleår til stede, men vi skal da vel heller ikke lave strukturændringer hvert tredje eller fjerde år. Derfor har vi fundet det rigtigt at sætte det ottende skoleår på vort skoleprogram, så det binder den dag, programmet kan opfyldes. Nogle siger, at dette forslag kommer for sent. Hvorfor det dog? Det kommer da i alt fald tids nok til at indgå i dette folketingsårs forhandlinger om skolespørgsmålet. Den højtærede undervisningsministers forslag er endnu ikke fremsat, og jeg vægrer mig ved at tro, at den højtærede undervisningsminister har solgt sin sjæl til den udelte skoles tilhængere. Jeg kan heller ikke med min bedste vilje se nogen begrundelse for, at han skulle have gjort det. Skolens situation er da ikke sådan, at enhver strukturændring er bedre end det, vi har. Nu ved han i alt fald, hvor han kan finde det konservative folkeparti.

I vort parti lægger vi megen vægt på, at det skoleforslag, vi stiller, åbner vej til en forbedret uddannelse for børn, der ikke kommer i eksamensskolen. Vort forslag er altså udtryk for en folkelig linje i skolen. Det er i overensstemmelse med, at det konservative folkeparti er et parti for ganske jævne og almindelige borgere, enten de bor på skyggesiden eller på solsiden. Det er et borgerligt parti — nogle vil måske endda kalde det småborgerligt. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har et smil tilovers for betragtningen, et hørjrosted smil. Det ærede medlem må ikke glemme, at med sine 350 000 vælgere — og det ærede medlem kender jo den danske befolknings sammensætning — når det konservative folkeparti formentlig dybere og videre omkring, end

det radikale venstre når og nogen sinde kommer til at nå.

Hvordan skulle det være muligt, hvis vore vælgere ikke var jævne og almindelige mennesker? Hvordan skulle det ellers være muligt, at vi i fællesskab kunne skabe en politik som den, vi skabte i samarbejde med venstre? De to partier mønstret til sammen 850 000 vælgere, og hvis deres politik ikke byggede på idealer, som kunne anerkendes selv i de jævreste kredse i den danske befolkning, hvordan skulle de så kunne holde denne vælgerhær sammen om deres politik? Samarbejdet mellem de to partier på denne folkegrund er en afgørende betingelse for, at der kan føres en anden politik i Danmark end den, den høje regering har fulgt. Hvilke vanskeligheder ville der i øvrigt ikke være for vort demokrati, hvis den eneste regeringsmulighed var socialdemokratiet? Hvem skulle så samle dér, hvor socialdemokratiet har spredt?

Velfærdspolitik forudsætter velstand. Man kan i nogen tid leve på forskud, men man kan ikke gøre det i lang tid. Derfor håber vi, at dette folketingsår slutter med, at der kommer en regering i Danmark, som vil føre en samfundøkonomisk politik, der sætter tæring efter næring. For det er netop fejlen, at vi har levet over evne, og vi gør det stadig og vil komme til at gøre det endnu et stykke tid, nemlig al den tid vi skal trækkes med en regering som den nuværende.

Den tomme krybbe giver anledning til forskellige ytringer i det danske folk. Den skaber, hvad vi vel alle er opmærksomme på, også udtryk for en parlamentslede. Det er i sin orden, at der udøves en kraftig kritik af virksomheden i det høje ting. Jeg ved ikke, hvordan folkestyret skulle holdes rent, hvis der ikke var en kraftig kritik af det. Men det forekommer mig undertiden, at denne kritik er negativ, hvor den burde være positiv. Det forekommer mig, at man måtte kunne fortælle os, hvordan man burde organisere tingets arbejde, når vi åbenbart i kritikernes øjne ikke har formået at gøre det.

Der er i tiden nogle fælles træk for de nordiske lande, idet det politiske liv ikke optager sindene på samme måde som før. Jeg har i nogen grad ment, at det skyldtes,